ספרא — פרק יג

[א] "כֹּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשָּׁבֶט" – פרט לטריפה שאינה עוברת. אין לי אלא בזמן שמונים בשבט; רבוצים או עומדים מנין? תלמוד לומר "העשירי יהיה קדש". אין לי אלא בזמן שקרא שמו "עשירי"; מנין אף על פי שלא קרא שמו "עשירי"? תלמוד לומר "העשירי יהיה קדש". יכול אפילו היו לו מאה ונטל עשרה? עשרה ונטל אחד? תלמוד לומר "העשירי" – אין זה מעשר. ר' יוסי בר' יהודה אומר – מעשר.

[ב] קרא לתשיעי עשירי, ולעשירי תשיעי, ולאחד עשר עשירי; מנין ששלשתן מקודשים? תלמוד לומר "העשירי יהיה". או יכול שאני מרבה את שנים עשר? אמרת לא. הואיל והוא מקדש (ס"א מקודש) וטעותו הקדש (ס"א מתקדשת): מה הוא אינו מקדש (ס"א מקודש) אלא את הסמוך לו, אף טעותו אינו מקדש (ס"א לא תתקדש) אלא את הסמוך לו.

[ג] נמצאת אומר: קרא לתשיעי עשירי, ולעשירי תשיעי, ולאחד עשר עשירי – שלשתן מקודשין; התשיעי נאכל במומו, העשירי מעשר, והאחד עשר קרב שלמים. ועושה תמורה, דברי רבי מאיר. ר' יהודה אומר, וכי יש תמורה עושה תמורה?! אמר ר' מאיר, אילו היה תמורה לא היה קרב! קרא לתשיעי עשירי, ולעשירי עשירי, ולאחד עשר עשירי – אין אחד עשר מקודש. קרא לתשיעי עשירי, ולעשירי אחד עשר, ולאחר עשר עשירי: רבי אומר אינו מקודש. ר' יוסי בר' יהודה אומר מקודש. זה הכלל שהיה רבי אומר, כל שנעקר (ס"א כל שלא נעקר) שם עשירי ממנו – לפניו מקודש ולאחריו אינו מקודש.

[ד] מתוך שנאמר (דברים יב, יא) "וכל מבחר נדריכם", יכול יהיה מרגל ומוציא את היפה? תלמוד לומר "לא יבקר בין טוב לרע". "ולא ימירנו ואם המר ימירנו" – הא אם המר סופג את הארבעים.'אם ימירנו' – לרבות את האשה. "ואם המר ימירנו" – לרבות את היורש. "וְהָיָה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל": בבכור הוא אומר (במדבר יח, יז) "לא תפדה", נמכר הוא. ובמעשר הוא אומר "לא יגאל" ואינו נמכר; לא חי ולא שחוט, לא תם ולא בעל מום.

[ה] ומנין שמעשר בהמה בעמוד ועשר? תלמוד לומר "העשירי יהיה קדש" – מלמד שמעשר בהמה בעמוד ועשר. ר' יוסי הגלילי אומר (שמות יג, יב) "והעברת" – שמעשר בהמה בעמוד ועשר.

[ו] ר' עקיבא אומר (דברים יד, כב) "עשר תעשר" – מלמד שמעשר בהמה בעמוד ועשר.

[ז] רבי אומר "אלה המצות" – מלמד שמעשר בהמה בעמוד ועשר. "אלה המצות" – אין נביא רשאי לחדש דבר (בס"א עוד דבר) מעתה.

[ח] "אשר צוה ה' את משה" – כדאי השליח לשולחו. "את משה אל בני ישראל" – כדאי השליח למי שנשתלח אצלו וכדאי מי שנשתלח אצלו לשליח. "אל בני ישראל" – זכות ישראל גרמה. "בהר

סיני" – שכולם נאמרו מסיני.